

Serfőző Simon

Mintha hallatszana

Az ajtó elé kiállok.
Megmelegszen a napon,
s végig megyek az utcákon.
Lehajtom,
aztán felemelem a fejem,
tétovaság
ne tébláboltasson engem.

Ma sem vagyok messzebb,
mint ahová egykor elértem,
s a zúgó távolságokból
kellene már integetnem.

Szégynélösen
a maga alá vizelő esőcsatorna
elfordul a sarkon:
átgázolok a tócsákon.
Sokáig elültem,
mint pendeles ludak a fűben.
Hess, kiáltok.
S mintha hallatszana,
ahogy a városzaj
távoli kertaljainál elviharzom.

Helyettem

Helyettem
ki biztatná,
a fán kússzon
fentebb a magasság?
Tavaszi süt.
A kerítésen
ugrás veti át magát.
Helyettem ki nógatná,
szökkenjen az elrugaszkodás?
A gallyakra délről
nagy ívben
madarainkat vissza
ki álmodná?
Ki adna helyettem
a célnak irányt,
ne a vackán
üljön az indulat?
Nyitom is ajtaját
a tágasságnak.
Lendület,
vesd magad!

Ne vesszen kárba

Naponta reményt kellene nyújtanom,
abból a kevésből is, ami nekem jut,
jusson belőle neked is,
mint kenyérből az asztalon.

Morzsát is összeszedem,
ne vesszen kárba semmi.
Ami nekem jut, jusson belőle neked is,
élni tudj, s élni segíts engem is.